

ARESIMI

Tërë kohën që ndënjmë në Mirditë ja gjetmë pesë njerës që dinin të këndojnë e të shkruajnë ja s'gjetmë. Njëri nga këta ish një ushtar, i dyti një djal' i vogël që e kish mësuar frati, i treti katundari që pamë në Kalivar, dhe të tjerët kishin mësuar andej këtej. Të dish kalem në Mirditë është xheç. Pandenin se mos shkronjat kishin magji! Shëkonin që zozja Amerikane shkruante fjalët që thoshte burr'i saj nga vëzhgimet që bënte pa thoshin: "Kqyre, kqyre, gruja din me shkrujt shkaf flet burri!"

Që të flasë njeriu mi Arësimin është e kotë se Arësimi në Mirditë s'eksiston. I vetëmi mburim dritëdhënës është Internati i Oroshit, i cili munt të ketë nonja një qint nxënës. Fatkeqësisht nga ku Institut kanë përfituar ata që kanë gjetur mikun, kështu që të zotët edhe të vobektët munt të kenë mbetur jashtë dhyerëve. Sido që të jetë, një shkollë në një popollsi pe tetëmbëdhjetë mijë frymash po thua dhe e cila është përhapur kaqe shumë, s' munt të sjellë pemët e duhura. Internatat pëgjithësisht janë përfëmijët të vobektë edhe për ata që munt të paguajn, dhe numuri i nxënësve është i kufizuar, ca më tepër në Mirditë ku bëhen spenzime të